

"Se nisem imel časa, da bi prebral vašo skico."

Tako zelo me je veselilo, da je vsaj ni vrgel v koš, da sem dejal:

"Ne, dragi gospod, to si lahko mislim. Saj se ne mudi tako zelo. Nemara v par dneh, ali ..."

"Da, videl bom. Sicer pa imam itak vaš naslov."

In jaz sem mu pozabil povedati, da nimam nobenega naslova več.

Avdijenca je bila pri kraju, poklonil sem se, odstopil in šel. Spet je vzplamenela v meni nada, še ni bilo nič izgubljenega, nasprotno, vse je bilo še lahko dobiti. In moji možgani so jeli praviljiti o velikem posvetu v nebesih, v katerem se je pravkar sklenilo, da naj zaslužim, da naj zaslužim za feljton deset kron ...

Ko bi imel zdaj vsaj kako pribežališče za čez noč! Predudarjal sem, kam bi se lahko najbolje splazil in s tem vprašanjem sem se ukvarjal s toliko silo, da sem obstajal kar sredi ceste. Pozabljam, kje se nahajam, in stojim kot samotno svarilno znamenje sredi morja, dočim besne in bijejo valovi vosekrog njega. Fant s časopisi mi ponuja "Wiking". Kako je komičen, strašno komičen! — Pogledam predse in sem ves prestrašen — spet stojim pred Sembov prodajalno.

Okrenil sem se naglo, zakril paket, kolikor je bilo mogoče in hitel po Cerkveni ulici, ves v zadregi in preplašen, da me ne bi kdo opazil skozi prodajniško okno. Sel sem mimo gledališča, krenil v stransko ulico in šel mimo okopa doli k morju. Spet sem si poiskal klop in pričel znova razglabljanje.

Kje na vsem svetu naj bi našel pribežališče za čez noč? Jeli bila kje kaka luknja, kamor bi se lahko splazil in skrčil do jutra? Moj ponos mi je prepovedoval, da bi se podal na svoje staro stanovanje; še na misel mi ni prišlo, da bi prelomil svojo besedo; z ogorčenjem sem zavračal misel od sebe in se v svojem srcu sila zviška smehljati tistemu malemu rdečemu naslanjaju. Po asociaciji misli sem se hipoma nahajal v sobi z dvema oknoma enega svojih prejšnjih stanovanj; na mizi sem videl krožnik poln kruha, debelo namazanega z maslom, ki je nato spreminil svojo zunanost in postal beefsteak, zapeljiv beefsteak, in zraven njega snežnoba servijeta, kruha v obilici, nož in vilice od srebra. Nato so se odprle duri: vstopila je gospodinja in mi ponudila še čaja ...

Vizije in bedaste sanje! Rekel sem si, da bi mi spet zmešalo glavo, če bi zdajle zaužil kaj hrane, mrzlica bi se polastila mojih možganov in potem bi se spet moral boriti s tistimi blaznimi domisleki. Prav nobene jedi nisem prenesel, bil sem pač takšne sorte, to je bilo nekaj posebnega z mano, nekaj čudaškega.

Nemara pa bi le še iztuhtal kaj pametnega glede prenočišča, preden bi se zvečerilo. Saj se ni mudilo; v najslabšem slučaju bi si poiskal kak prostor v gozdu, vsa mestna okolica mi je bila na razpolago, mraza pa še tudi nisimo imeli posebnega.

Zunaj je ležalo morje v težkem pokoju, ladje in neokretne, širokokljunaste barke so rezale brazde v sivinobarnavo ploskev, metale proge vode na desno in levo in drsele nato dalje, dočim se je iz dimnikov nalik debelim blazinam valil dim in se je udarec strojne bata trudno nosil skozi vlažni zrak. Ne solnce in ne vetrna, drevje za mano je bilo mokro in klop, kjer sem sedel, je bila mrzla in spolzka. Čas je hitel, sanjal sem predse, postal sem utrujen in po hrbitu me je rezal mraz; kmalu nato sem opazil, da so se mi oči zaprle. In dal sem, da se zapro ...

Ko sem se prebudil, je bila tema vasekrog; napol omamljen in prezebel sem zgrabil za svoj paket in pričel teči. Stopal sem hitreje in hitreje, da bi se ogrel, udarjal z rokami ob dlani, si drgnil noge, ki so mi postale že malone neobčutljive in tako dospel do ognjegasne stražnice. Bilo je devet, spal sem več ur.

Kaj naj pričnem s seboj? Nekje sem pač moral biti. Tako stojim in gledam gori v stražnico in razglabljam, ali bi se mi ne utegnulo posrečiti, da bi došel na enega izmed hodnikov in pripazil trenutek, ko bi patrolja okrenila hrbet. Sel sem po stopnicah in hotel tam s človekom pričeti pogovor; ta pa se je takoj s svojo sekuro postavil v "pozor" in čakal, kaj mu imam povedati. Ta dvignjena sekira, ki je bila s svojo ostrino obrnjena proti meni, se mi je zasekala kot mrzel udarec preko živcev; onemel sem od strahu pred tem oboževanim duhom in nehote stopil nazaj. Ne besedice nisem znil, marveč plazil se samo počasi od njega; da bi ga premotil, sem si položil roko na čelo, kot da premišljam, kar sem pozabil; tako sem šel odtoč. Ko sem spet stal spodaj na trotoarju, sem se začutil odrešenega, kot da sem bil pravkar ubežal veliki nevarnosti. Nato sem zbežal stran.

Zeblo me je in lačen sem bil, čimdalje bolj mi je upadal pogum in tako sem šel po Karla Ivana cesti; na ves glas sem preklinjal in prav nič me ni brigalo, da so slišali vsi ljudje. Doli ob stortingu (parlament), takoj ob prvem levu, mi je hipoma po novi asociaciji misli prišel na um slikar, ki sem ga poznal, mlad človek, ki sem ga nekoč zunaj v Tivoliju rešil za ušnice in ga pozneje tudi obiskal. Počil sem s prsti in se takoj podal v tisto ulico, našel duri, na katerih je bila karta C. Caharija Bartel, in potrkal.

Prišel je on sam; dišal je po pivu in tobaku, da je bilo vroča.

"Dober večer!" sem rekel.

"Dober večer! Ah, vi ste? Ampak za vruga, čemu prihajate tako pozno? Pri luči to ni prav nič. Od taktat sem naslikal zraven še en kozolec in nekaj malenkosti spremenil. Ob dnevnih svetlobi si morate ogledati, nima smisla, da bi poskušala zdaj."

"Pokažite mi vseeno," sem rekel; sicer pa še vedel nisem, o kateri sliki je govoril.

"Naravnost nemogoče!" je odvrnil. "Vse skupaj bi bilo videti prurumeno! In vrhtega še nekaj." — Pri tem je stopil šepetaje čisto k meni — "dekle imam nocoj pri sebi, torej se ne da nič storiti."

"O seveda, če je stvar taka, ne more biti niti govora o tem."

Zelet sem mu lahko noč in odšel.

Potemtakem ni bilo drugega izhoda, nego poiskati si v gozdu varen kotiček. Če bi tla vsaj ne bila tako vlažna! Potrkal sem na svojo odejo in sem se zmerom bolj sprijaznjeval z mislijo, da bom moral nočevati na prostem. Tako dolgo sem se mučil, da bi našel v mestu kako prenočišče, da sem se utrudil in postal sit vsega; in tako sem užival ob misli, da se odpočijem in predam svoji usodi ter lahko grem po cesti brez vsakršne misli v glavi. Sel sem do vaučilniške ure, videl, da je deset proč in se odtoč napravil na pot proti mestu. Nekje v predmestju sem obstal pred prodajalno z žvili, kjer je stalo v oknu nekaj jedil. Poleg okrogle zemlje je ležala mačka in spala; tik za njo je stal vrč z mastjo in več kozarcev s kašo. Postal sem za trenutek in si ogledoval ta jedila; ker pa nisem imel, s čimer bi si kupil, sem se naglo okrenil in nadaljeval svoje potovanje.

(Dalje prihodnjič)

Bivši francoski premier Edouard Daladier.

no, se je zrušil svet njegovih čustev in oboževanja. Morebiti more le človek zmoezen izredne strasti, ki je sam nekoč doživel vrhunec takšnih čustev, slutiti katastrofo, ki se je odigrala v duši tega ljubimca.

Dovolj! Gnalo ga je samo še, da bi planil stran, imel je le še toliko moči, da se je pri Elizabeti opravičil, češ da mu je slabo in se je zahvalil za njeno spremitvo — pri pogledu v njene angeloskinje oči bi skoraj spet omahnil, če ne bi svojih oči s silo odtrgal od njih in pogledal spet njene roke — potem je pa kakor obseden planil v noč. Šele v svoji sobi se je zavedel, in bilo mu je, kakor da bi mu pokopali najdražje, kakor da bi v njem samem tisto sekundo umrlo nekaj, kar se ne bo nikoli več prebudilo. Kaj naj odteje počne, se mu je sprva zdelo popolnoma nejasno; dolge ure je presedel na robu svoje postelje, brezmejno obupan, in se je več kot stokrat krtil za noč, ki ga je preselepljivljivi videz. Kajti, kaj se je prav za prav zgodilo? Ali se je sploh kaj zgodilo? Na lepem se mu je zazdel edini pravi izhod, da drugo jutro odpotuje iz Ženeve in se pri Elizabeti pisмено opraviči. Kakor hipnotiziran človek, ki ga goní ena sama misel, je svoj nedadni sklep tudi uresničil in zgodnje jutro ga je našlo v vlakcu, namenjenem v Pariz.

Nekaj tednov je že minilo po tem nenadnem begu, toda niti ena ura ni minila, da ne bi markija preganjalo zmerom isto vprašanje: ali morebiti ženski, ki jo je ljubil, kakor še nobene poprej, ni storil krivice, ali ni uničil svojega življenja zaradi navideznega privida. Če si je predstavljaj njen deviški obraz, se mu je zdela neverjetno, da je to obraz iste ženske kakor njene roke, ki so mu, čeprav tako lepe, kakor roke Giottovih angelov, odkrile neke zločinskega. In pogosto se mu je ponoči, ko je v polnu obupan hrepenel po njej, zazdelo, da se proti njemu stegujejo dolge, skrivljene pajkove lovke in se je od gnusa zdrzil in zbudil. Podnevi ga je mučila vest, da je napravil nikoli več popravljivo krivico sebi in človeku, ki mu ni nič žalega storil. Več let pozneje, ko se je spominjal dni, ki jih je v Ženevi preživel z Elizabeto, so se mu zazdeli vrhunec njegovega življenja; nobeno poznejše srečanje, noben še tako plamteč žarek mu ni mogel darovati tiste sreče, ki jo je doživel tiste mirne dni. Večkrat je že poskušal, da bi prišel spet v stik z Elizabeto. Toda nobena odgovora ni dobil na svoja pisma in tako je razumel, da jo je preveč užalil, da bi mu mogla kdaj odpustiti. In ko se je njegovo zadnje pismo vrnilo, se je moral sprijazniti s tem, da jo je izgubil za zmerom in da bo njegovo bitje zanj ostalo skrivnosta, čigar uganika je zatamnila vse njegovo življenje.

Morebiti bi bilo zanj olajšanje, ko bi slutil, da je dobro leto po njegovem begu iz Ženeve v Berlinu zbudil veliko pozornost nek proces: neka dama iz višjih krogov je svojo staro tako dolgo davila za vrat, dokler ni stara ubožica v smrtnem strahu napisala oporoke njej v prid. Proces je bil taven in ime zločinke ni prišlo v javnost. Toda, ko je obtopenka stopila v sodno dvorano, se je sodnik tako zmedel, da je minilo nekaj sekund, preden se je obvladal.

Ali ste že naročili *Prosveto* ali *Mladinski list* svojemu prijatelju ali sorodniku v domovino? To je edini dar trajne vrednosti, ki ga za mal denar lahko pošljete svojcem v domovino.

VABILO

Francoski napisal
Frederic Boutet

Ko je služkinja po večerji prinesla čaj na mizo in odšla iz sobe, se je gospa Laubellova svečano obrnila k svojemu možu in svoji hčeri:

"Nekaj novega vama imam povedati. Odložil svoj časopis, Adolf, ti pa poslušaj, Gabriela. Gre namreč zato. Dobila sem pismo od svoje stare prijateljice Amanginove. Vabi te, da pridi za mesec dni na njen grad Laviviere."

"Samo Gabriela?" začuden vpraša gospod Laubelle.

"Ne segaj mi v besedo!"

"Res, papa, pusti mamo, da dogovori."

"Vabi kakpak samo tebe, otrok moj. Kajti dobro ve, da se tvoje oče ne more ločiti od Pariza in da je moje mesto poleg tvojega očeta. In še en vzrok ima; ve namreč, da boš tako svobodnejša in manj vezana kakor pa, če bi bila tudi midva zraven. Dana je že tako v življenju in človek se mora po tem ravnati. To vabilo utegne biti zate usodno. Lahko te osreči. Stara si tri in dvajset let, čedna si, pametna tudi, in doktorat imaš že v žepu; če bi bilo po mojem, bi imela že tudi odvetniški izpit. Tvoj oče je bil kajpak proti temu — sicer pa pustimo to. Toda kljub svojim dobrim lastnostim še zmerom nisi poročena. Seveda, tvoja dota ni omembe vredna in stanovanjska kriza ima očitno za posledico zemlino krizo ... Skratka, gospa Amanginova namiguje, da bi se pri njej utegnla spoznati s tem ali onim človekom. Zvabila je namreč več gostov. Dva zakonska para, Porchefondove, ki jih poznamo, Valinove, ki jih ne poznamo, prikupnega gospoda Breuila, ki smo z njim pozimi nekoč večerjali pri gospe Amanginovi, in naposled Raymond Ermenteja, sina Ermentejevih avtomobilov."

"Avtomobili nimajo sinov," je popravil gospod Laubelle, ki kot profesor ni trpel nobene povrnosti v izgovorjavi.

"Prosim te, ne govori bedarij. Stvar je vse preveč resna. Mladi Ermente je neporočen mladi mož. Bil bi kakor nalašč zate, Gabriela. Ermentejevi avtomobili, otrok moj! Ali sploh slutiš, kaj to pomeni?"

"Da, mama, dobro se zavedam tega," je odločno odgovorila Gabriela in njen ljubki obrazek je bil kar napet od pažljivosti.

"Torej otrok moj, pamet v roke. Tega mladca moraš osvoboditi. Dobro vem, da vaju je samo zato gospa Amanginova skupaj povabila na svoj grad. Zdjaj je samo še od tebe odvisno. Biti moraš kar se da zapeljiva. Moda je zdaj kakor nalašč za mlada, dobro raščena dekleta, kakršna si ti."

"Za božjo voljo, kakšne čudne nasvete pa daješ najinemu otroku?"

"Prosim te, Adolf, molči že vendar! Gabriela prav dobro ve, kaj hočem povedati in kako daleč sme iti dobro vzgajeno, toda moderno mlado dekle. Njena pravica in celo dolžnost je, da se pokaže v kar najlepši luči. Izvrstno pleše in mladi mož je strasten plesalec."

"Glavno je, da je poštenjak in da Gabrieli ugaja," je pribil gospod Laubelle. "Sicer je pa zdaj ura deset in čas je, da grem k počitku." S tem se je poslovil.

"No, le pojdi. Lahko noč. Zdjaj sva sami in ne morem ti dovolj pogosto poudariti važnosti tega vabila. Dobro veš, da mora biti človek v življenju praktičen in spreten, včasih celo predrzen, če hoče srečo zagrabiti pri vratu, srečo, ki ni v ozkih razmerah doma. Seveda, jaz sem se poročila s tvojim očetom, toda njegova dni smo bili še romantični ... Ti, draga moja, pa potrebuješ razmere, ki bodo tebe vredne. Raymond Ermente je kakor nalašč zate. Ali nisi tudi sama tega mnenja?"

"Popolnoma, mama. Bodi brez skrbi, storila bom, kar je v moji moči. Kdaj odpotujem?"

"V osmih dneh; in kar se tiče tvojih oblek ... Zadnja, razburjljiva točka je terjala dosti časa. Resno so se lotili priprav in določenega dne je Gabriela, ki jo je mati spremljala še na postajo, stopila v vlak.

prirčno sprejela. Vsi gosti, ki jih je naštel mati, so bili že v gradu: Porchefondovi, mlad zakonski par v medenih tednih; Valinovi, debel gospod kakšnih štiridesetih let in ljubka, svetloiasa, mlada žena; gospod Breuil, tipični, položeni in polikani vzdalim, ki je imel zmerom na zalogi dovtipne anekdote in duhovite šale. In naposled Raymond Ermente. Že prvi trenutek je napravil izredno globok vtis na Gabrielo. Bil je velik, vitek, močan in je imel resne, mile oči. Gabriela si je morala priznati, da ji, ne glede na njegov socialni položaj, izredno ugaja. Z njim bi utegnila biti srečna ... Toda ali bo ona njemu ugajala?

Storila je, kar je bilo v njeni moči. O sebi si ni prav nič domisljala, toda obudovanje njene matere ji je vilo poguma. Toda zdaj je nekakšna bojzljivost dušila njeno samozavest. Skušala je spoznati okus mladega moža, da bi mu prilagodila sebe in svoje vedenje. Ali je dajal prednost po zadnji modi oblečenemu, svobodnemu športnemu tipu, ali pa skromni, neizkušeni deklici iz prejšnjih dni ... To ji je neprestano rojilo po glavi in zaradi varnosti je poskusila oboje. Videla je sploh samo njega; vsi drugi gostje so bili zanjo samo statisti. Pri obedih, med sprehodi in izleti, po večerji in pri plesu, povsod si je prizadevala, da bi mu ugajala. Duhovitih, a ironičnih opazk gospoda Breuila, in nekoliko premasnih šal gospoda Valina sploh ni slišala. Imela je pred sabo en sam cilj: da bi ugajala Raymond. Ali se ji je pa to tudi posrečilo? Včasih se ji je zdajdelo, in bila je presrečna. Toda takoj nato je spet podvomila v to. Pisma, ki jih je pisala svoji materi, so jasno izražala ta menjajoča se čustva in odgovori gospe Laubellove so bili polni navetov in vzpodbud. Preteči sta morala dva dolga tedna, preden si je bila Gabriela popolnoma na jasnem. Vsa grajska družba je napravila izlet z vozovi k nekim razvalinam. Zvečer so pa, kakor navadno, plesali. Gabriela je naj-

prej plesala z Raymondom. Kar dar je z njim plesala, je zmerom izredno razburjen. Drugi ples je pa s težavo plesala z gospodom Breuilom.

"Ugodno dete, zaman se trudiš," ji je dejal gospod Breuil, med plesom precej neprizanesljivo. "Zelo žal mi je za vas. Že štirinajst dni vas opazujem. Mladi Ermente se prav zamerljivo ne bo poročil z vami. Dve leti je prijatelj gospe Valinove, ki jo kar obožuje. Zato tudi gospa Amanginova, če hkrati povabila k sebi. Zato je vas povabila? Na mojo izkušnjo pa se ne odločite. Zelo je nujna ta stvar. Pri večerji prejšnjega zimo, spominjate ... Hotel sem se večkrat videti, vas bolje spoznati ... Ko ste prišli sem, ste pač mislili, da gre za draga dega moža. Žal se pa, draga moja, mladi ljudje danes redko nujajo brez velike dote."

Gabriela je srce kar otrpelo. "Ali je to res?" Ali je res, je prijatelj gospe Valinove?" zajecjajala. "Menda ne mislite, da vam bom kaj takšnega povedala?"

Gabriela se je borila s seboj; bila je obupana in razburjena in neizrekljivo jo je bilo stram. Zdjaj je sovražila gospe Amanginovo, sovražila je Raymond Ermenteja, ki jo je tako razočaral in sovražila gospo Breuila, povzročitelja tega zaočaranja.

"Zakaj ste me pa hoteli videti?" je vprašala ostro.

"Saj sem vam že povedal, drago dete. Zato, ker mi ugajate, ker upam, da boste — kljub vaši starosti — privolili, da postanete moja žena."

"Drži!" je dejala po kratkem premisleku, trepetajoča od razburjenja.

Kako love leve

"Ali veš, kako love leve vpraša petleten bratec svojo riletno sestrico.

"Ne vem."

"Ves pušavski pesek prejejo skozi veliko sito in tisti kar ostane na situ, so sevi."

TISKARNA S.N.P.

SPREJEMA VSA

v tiskarsko obrt spadajoča dela

Tiska vabila za veselice in shode, vizitnice, časnike, knjige, koledarje, letake itd. v slovenskem, hrvatskem, slovanskem, češkem, nemškem, angleškem jeziku in drugih

VODSTVO TISKARNE APELIRA NA ČLANSTVO S.N.P.J. TISKOVINE NAROČA V SVOJI TISKARNI

Vsa pojasnila daje vodstvo tiskarne. — Cene zmerne, uniško delo premo

Pišite po informacije na naslov:

SNPJ PRINTERY

2657-59 SO. LAWNDALE AVENUE

Tel. Rockwell 4904

CHICAGO, ILLINOIS

NAROČITE SI DNEVNIK PROSVETO

Po sklepu 11. redne konvencije se lahko naroči na list *Prosveto* in prijete eden, dva, tri, štiri ali pet članov in ene družine k eni naročnini. List *Prosveta* stane za vse enako, za člana ali nečlane \$6.00 za eno leto naročnino. Ker pa člani še plačajo pri assessmentu \$1.20 za tednik, so jim to prijete k naročnini. Torej sodni ni stroška, rač. da je list predrag za člana SNPJ. List *Prosveta* je vaša lastnina in gotovo je v vsaki družini nekdo, ki bi rad čital list vsak dan. Cene lista *Prosveta* je:

Za Združ. države in Kanado \$6.00	Za Cincro in Chicago je ... \$7.50
1 tednik in ... 6.00	1 tednik in ... 6.50
2 tednika in ... 3.50	2 tednika in ... 3.50
3 tednika in ... 2.40	3 tednike in ... 2.70
4 tednike in ... 1.20	4 tednike in ... 2.70
5 tednikov in ... nič	5 tednikov in ... 2.50
Za Evropo je ... \$9.00	

Izpolnite spodnji kupon, priložite potrebno vsoto denarja ali Money Order v pisnu in si naročite *Prosveto*, list, ki je vaša lastnina.

Pojasnilo: — Vselej kakor hitro kateri teh članov preneha biti član SNPJ, ali če se preseli proč od družine in bo zahteval sam svoj list tednik, bode moral tisti član iz dotične družine, ki je tako skupno naročena na dnevnik *Prosveto*, to takoj naznaniti upravništvu lista, in obenem doplačati dotično vsoto lista *Prosveta*. Ako tega ne storijo, tedaj mora upravništvo znižati datum za to vsoto naročnika.

PROSVETA, SNPJ, 2657 So. Lawndale Ave., Chicago, Ill.

Priloženo pošiljam naročnino za list *Prosveto* vsoto \$

1) Ime	Čl. družina št.
Naslov
Ustavite tednik in ga pripišite k moji naročnini od slednjih članov moje družine:	
2)	Čl. družina št.
3)	Čl. družina št.
4)	Čl. družina št.
5)	Čl. družina št.
Mesto	Država
Nov naročnik	Star naročnik

ROKE

Napisala T. Kriesijeva

V Ženevi se je v prvih letih Zveze narodov zgodilo, da se je neki francoski diplomat modre krvi do ušes zaljubljal v mlado Nemko, vdovo nekega znanca iz prejšnjih časov, tajnika poslaništva, in iz prav tako ugledne rodbine, kakor je bil sam.

Osem in dvajsetletni marki, nikakšen novinec in ljubezni in navajen razčlenjevati svoja čustva, si je bil na jasnem, da ga je manj mikala izredna lepota te ženske kakor njene roke, ki se je vanje na prvi pogled zaljubljal. Kajti še nikoli poprej ni videl tako izražanje zmognih rok, alabastrsko belih, z dolgimi, ozkimi prsti. Če jih je opazoval, se mu je zdelo, kakor da bi se hotel Bog sam razodeli v njih kot kihar, ko jih je ustvarjal. Nobena človeška fantazija ne bi mogla ustvariti popolnejših. In ker je bil študij rok že od nekdaj njegova strast, in ker jih je že od nekdaj delil v simpatične in nesimpatične, govorile in neizrazne, da celo v dobre in zle, tako je bilo več ko razumljivo, da je čaru teh rok in njih lastnic popolnoma podlegel.

Nekega večera — poznala sta se že nekaj tednov, ki so jima pretekli v nemoteni harmoniji — sta šla prvič v igralnico in sta nekaj časa gledala pri ruleti.

"Tudi jaz bi rada igrala," je na lepem vzklila Elizabeta in čeprav se mu je njena želja zdela nekaj povsem samo po sebi razumljivega, je zbudila v njem nekakšno neugodje, kakor slutnjo pred nečim usodepolnim. Se preden je pa utegnul odgovoriti, je Elizabeta za vsoto, ki ga je izredno presenetila, kupila igralne znamke in jih položila brez preudarka na neko številko. V naslednjem trenutku se je že popolnoma predala igri.

Marki je stal za trenutek neodločen poleg nje, ko je pa hotel pravkar oditi, da bi pri neki drugi mizi gledal drugo igro, ki ga je zdelo, kakor da bi se hotel Bog sam razodeli v njih kot kihar, ko jih je ustvarjal. Nobena človeška fantazija ne bi mogla ustvariti popolnejših. In ker je bil študij rok že od nekdaj njegova strast, in ker jih je že od nekdaj delil v simpatične in nesimpatične, govorile in neizrazne, da celo v dobre in zle, tako je bilo več ko razumljivo, da je čaru teh rok in njih lastnic popolnoma podlegel.

Potem je njegov pogled zadržal k njenim rokama — v tistem trenutku je v njem zledenelo. Te čez vse ljubljene roke, ki je zanje mislil, da jih pozna do poslednjih potankosti, so postale tuje roke, roke, ki se mu je zdelo, da jih še nikoli ni bil videl. Prav v trenutku, ko je njegov pogled ušel k njim, so se dvignile, kakor za naskok pripravljena zver, polna poželenja in napetosti, in v naslednjem trenutku — krupje je pravkar izklical številko — so se razklenile, z desnico je gospodovale udarila ob mizo, da bi pokazala, da je dobitek njena last. Ko so ji dali dobitke z računom vred, so njeni dolgi prsti, podobni pajkovim lovkam, potegnili k sebi denar s takšnim gibom, ki se mu je upiral zaradi pohlepčnosti po denarju.

Markija je obšel takšen gnus, da je začutil, kako mu mrzel pot udarja iz vseh njegovih znojnic. Bog nebeški, kje je imel dolejš svoje oči? Kako je mogel ljubiti in ljubkovati roke, ki tako nesramno izražajo takšno pohlepčnost? Tako zgrabi tat svoj pien, tako se zločinski prsti oklenejo svoje žrtve — takšna je torej ženska, ki jo je še pravkar ljubil? Kajti v tej sekundi spoznanja, čeprav je bilo le doždev-

Ali ste že naročili *Prosveto* ali *Mladinski list* svojemu prijatelju ali sorodniku v domovino? To je edini dar trajne vrednosti, ki ga za mal denar lahko pošljete svojcem v domovino.